

นี่คือจุดเริ่มต้นของด่านทดสอบถึงตายทั้งหลาย
กำเนิด 'วงกต' และเรื่องราวของพวกเขา เหล่า 'ผู้สร้าง'

ENTER

ทดลองอ่าน

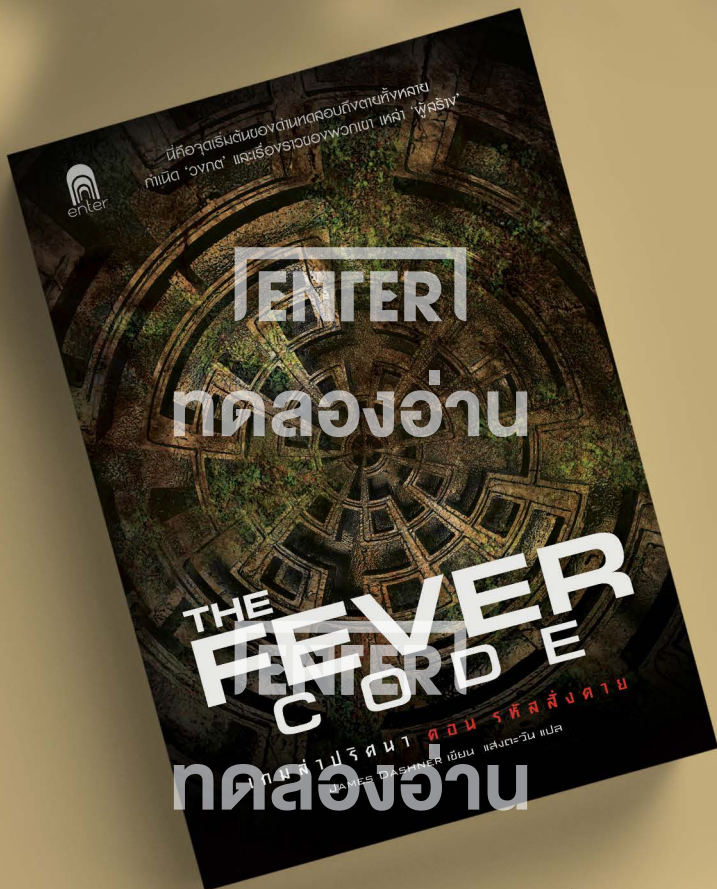
ENTER

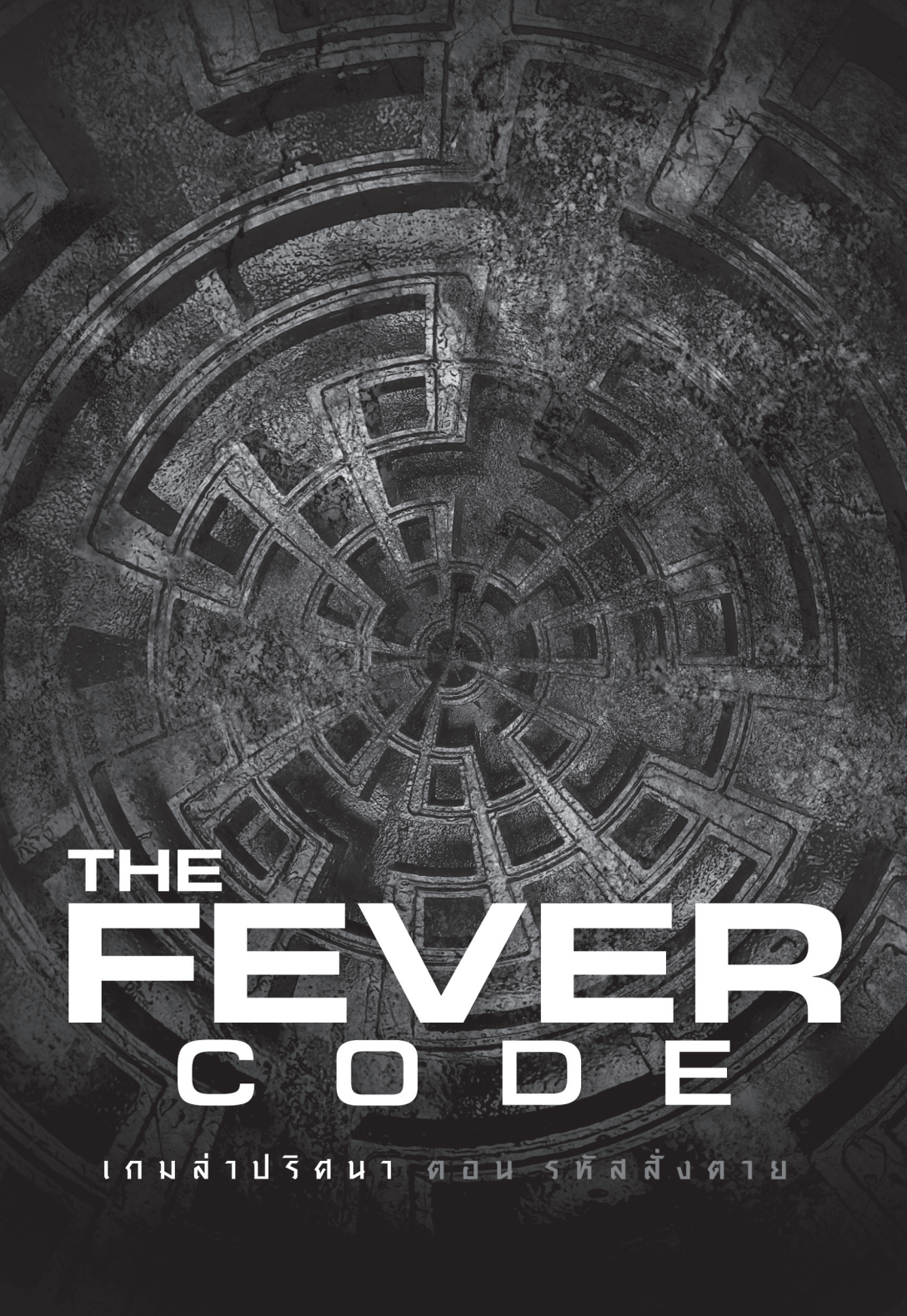
ทดลองอ่าน

THE FEVER CODE

เกมล่าปริศนา ตอน รหัสสังตายน

JAMES DASHNER เขียน แสงตะวัน แปล

THE FEVER CODE

เกมล่าปริศนา ตอน รหัสสังตายน

เกมล่าปริศนา ตอน รหัสสัปดาห์

James Dashner เขียน แสวตะวัน แปล

The Fever Code © 2016 by James Dashner

All rights reserved.

Copyright arranged with Dystel & Goderich Literary Management

One Union Square West, Suite 904, New York, NY. 10003 USA.

Through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Thai edition © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2152-1

ภาพประกอบปก Kichigin / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ยังอยู่ดีกันหรือเปล่า เหล่าแม่ยกพ่อยกของโทมัส นิวท์ มินโฮ เทเรซา ในที่สุดหนังสือภาคต่อ...? ภาคกำเนิด...? ภาคแทรก...? ภาคแยก...? ไม่รู้จะเรียกเล่มนี้ว่าภาคอะไรดี ขอสรุปเป็นคำอธิบายแทนละกันว่า 'The Fever Code' หรือในชื่อไทย 'รหัสสังตายน' เป็นซีรีส์เดียวกันกับหนังสือชุดเกมล่าปริศนา โดยเป็นผลงานเล่มสุดท้าย (หรือเปล่า?) ของ James Dashner ที่เขียนให้กับซีรีส์สร้างชื่อชุดนี้

'โทม' โลกในเรื่องจะเป็นเหตุการณ์หลัง The Kill Order (คำสั่งสังหาร) แต่เกิดก่อน The Maze Runner (วงกตมฤตยู) เน้นอนว่าตัวเองของเล่มนี้คือโทมัส เพิ่มเติมคือเทเรซา นิวท์ มินโฮ อัลปี ซัด...เอาเป็นว่าก็ชาวทุ่งทั้งหลายนั่นแหละ เราจะได้เห็นเรื่องราวของพวกเขา ก่อนเข้าไปในทุ่ง 'ได้รู้จักกับองค์กรและบุคลากรของวิกเค็ด พบกับขั้นตอนการสร้างวงกตโดยละเอียด การออกแบบโคกา กลไกลงตาทั้งหลาย ตลอดจนถึงมาที่ไปว่าทำไมโทมัสกับเทเรซาถึงกลายมาเป็น 'ผู้สร้าง' และความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคน

เอาเป็นว่าข้อสงสัยใดๆ ที่เราเคยอยากรู้ขณะอ่านเล่มก่อนๆ หน้าในรหัสสังตายนเล่มนี้มีคำตอบให้คุณทุกเรื่อง ยังคงรับรองความสนุกเช่นเคย พลพรรคคนรักนักวิ่งทั้งหลาย ห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวง!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

เจมส์ แดชเนอร์เกิดเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 1972 ในจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา และเติบโตอยู่ที่นั่นพร้อมกับพี่น้องชายหญิงอีกห้าคน เขาเป็นชาวไต้ชนานแท้ จบการศึกษาระดับปริญญาโทด้านบัญชีจากมหาวิทยาลัยบริกแฮมยัง และใช้เวลาสองปีหาประสบการณ์และเข้าทำงานในกองทัพที่ญี่ปุ่น หลังเรียนจบเขาได้รับประกาศนียบัตรผู้ตรวจสอบบัญชี ทำงานในบริษัทตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ ปัจจุบันทำงานเป็นนักวิเคราะห์ทางการเงิน นักเขียนที่เขาชื่นชอบเป็นพิเศษคือสตีเฟน คิง, เทด วิลเลียมส์, โรเบิร์ต จอร์แดน, ทอม แคลนซี, แดน บราวน์ และออร์สัน สก็อตต์ คาร์ด มีความถนัดด้านนิยายแนววิทยาศาสตร์และแฟนตาซีเป็นพิเศษ ผลงานสร้างชื่อของเขาคือวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง The 13th Reality และ Jimmy Fincher Saga

ปัจจุบันเจมส์ แดชเนอร์อาศัยอยู่กับภรรยาคือลินเนตต์ แอนเดอร์สัน ในเมืองชาร์ลottesville ยูทาห์ มีลูกด้วยกันสี่คน เขาชอบดูหนัง อ่านหนังสือ และเหนือสิ่งอื่นใดคือกีฬา

แต่แฟนพันธุ์แท้เกมล่าปริศนาทุกคน
พวกคุณทั้งเพื่อนทั้งบ้าพลังสุดๆ ผมรักพวกคุณ

บทนำ นิวท์

หิมะตกในวันที่พวกนั้นฆ่าพ่อแม่ของเด็กชาย

เป็นอุบัติเหตุ...พวกเขากล่าวหลังจากนั้นอีกนาน แต่เขาอยู่ที่นี่
ด้วยตอนเกิดเรื่องขึ้น และรู้ดีว่านั่นไม่ใช่อุบัติเหตุ

หิมะมาถึงก่อนพวกเขา แทบจะเหมือนกลางร้ายสี่ขวดยะเยือก
ตกลงจากฟ้าสีเทา

เขาจำได้ว่ามันสับสนขนาดไหน ความร้อนแผดเผาทำลายล้าง
เมื่อนี้มาเป็นเดือนๆ จนยาวนานเป็นปีๆ ราวไม่มีที่สิ้นสุด วันแล้ววันเล่า
ที่มีแต่หิมะ ความเจ็บปวด และความหิว เขาและครอบครัวรอดชีวิตมาได้
เข้าที่เปียมด้วยความหวังกลายเป็นบ้ายที่ต้องขุดคุ้ยหาอาหาร มีแต่
การต่อสู้วันวายและเสียงดังน่ากลัว จากนั้นก็เป็นเย็นที่มินชาจากวันร้อนๆ
อันยาวนาน เขาจะนั่งกับครอบครัว ดูฟ้าค่อยๆ มีดลง และโลกค่อยๆ
หายไปต่อหน้าต่อตา พลังนี้กสงสัยว่ามันจะกลับมาไหมในยามรุ่งเช้า

บางครั้งพวกบ้าก็มา ไม่สนใจว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืน แต่
ครอบครัวเขาไม่พูดถึงพวกนั้น แม่เขาไม่พูด พ่อเขาไม่พูด และแน่นอนว่า

เขาไม่พูด พวกเขาารู้สึกว่าการยอมรับว่ามีพวกมันอยู่ออกมาดังๆ อาจเรียกพวกมันมา เหมือนคาถาเรียกปีศาจ มีแต่ลิซซี่ที่อายุน้อยกว่าเขาสองปี แต่กล้าหาญกว่าเป็นสองเท่าที่ห้าวพอจะพูดถึงพวกบ้า เหมือนเธอเป็นคนเดียวที่ฉลาดพอจะเห็นว่าการถือโชคลางเป็นเรื่องไร้สาระ

ทั้งที่เธอเป็นแค่เด็กตัวนิดเดียว

เด็กชายรู้ว่าเขาควรเป็นคนที่มีความกล้า ควรเป็นคนปลอบใจน้องสาว ไม่ต้องห่วงนะลิซซี่ ห้องใต้ดินล็อกแน่นหนาแล้ว ไฟก็ปิด พวกคนเลวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเราอยู่ที่นี้ แต่เขาก็พูดไม่ออกไปเสียทุกครั้งได้แต่กอดน้องแน่นๆ กอดรัดเหมือนเธอเป็นตุ๊กตาหมีที่พึ่งของเขา และทุกครั้งเธอจะเป็นคนลูบหลังเขา เขารักเธอมากเสียจนเจ็บปวดหัวใจ เขาจะกอดเธอแน่นขึ้น สาบานในใจว่าจะไม่มีวันยอมให้พวกบ้าทำร้ายเธอ รอคอยความรู้สึกเมื่อฝ่ามือของเธอกางออก ตบเบาๆ ที่ระหว่างสะบัก

หลายครั้งที่พวกเขาอนหลับไปทั้งอย่างนั้น ขดตัวอยู่ตรงมุมห้องใต้ดิน บนฟูกเก่าๆ ที่พ่อลากลงบันไดมาได้ แม่จะห่มผ้าให้ทั้งสองคนเสมอถึงแม้อากาศจะร้อน เป็นการต่อต้านเล็กๆ ต่อการถูกรวบของดวงอาทิตย์ที่กำลังทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่าง

เช้าวันนั้น พวกเขาตื่นขึ้นมาพบภาพอัศจรรย์

"เด็กๆ!"

เป็นเสียงของแม่ ตอนนั้นเขากำลังฝันอยู่ ฝันอะไรสักอย่างเกี่ยวกับการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลนี้แหละ ลูกบอลหมุนตัวข้ามหญ้าเขียวในสนาม ตรงไปยังเสาประตูโล่งๆ ในสนามว่างเปล่า

"เด็กๆ! ตื่นเร็ว! มาดูนี่!"

เขาลืมตาขึ้น เห็นแม่กำลังมองออกไปนอกหน้าต่างบานเล็ก บานเดียวที่มีอยู่ในห้องใต้ดินแห่งนี้ เธอถอดแผ่นไม้ที่พ่อตอกติดไว้

ตรงนั้นเมื่อคืนก่อน อย่างที่เขาทำทุกเย็นตอนอาทิตย์ตกดิน แสงสีเทานุ่มนวลส่องลงมาที่ใบหน้าแม่ ทำให้เห็นดวงตาที่เป็นประกายด้วยความตึง และรอยยิ้มอย่างที่เขาไม่ได้เห็นมานานก็ยิ่งทำให้เธอสว่างสดใส

"เกิดอะไรขึ้น" เขาพิมพ์ถาม ยันกายลุกขึ้นยืน ลิซซี่ขยับตา หาว แล้วตามเขาไปตรงที่ที่แม่กำลังจ้องมองออกไปยังแสงสว่าง

เขาจำอะไรได้หลายอย่างจากช่วงเวลานั้น จำตอนที่มองออกไปหรีตาเพื่อรอให้ชินกับแสง พ่อของเขายังกรนเสียงดังสนั่น ถนนว่างเปล่า ไม่มีพวกรบ และเมฆก็ปกคลุมท้องฟ้าซึ่งพบได้น้อยมากในยุคนี้ เขาตะลึงงันเมื่อเห็นเกล็ดสีขาว มันร่วงหล่นลงจากฟ้าสีเทา หมุนคว้างและไหลเด่น ไม่สนใจแรงดึงดูด ปลิวขึ้นก่อนจะลอยกลับลงมาอีกครั้ง

หิมะ

หิมะ

"นี่มันบ้าอะไรกัน" เขาพิมพ์ถามเบาๆ เป็นประโยคสบถที่เขาเรียนรู้จากพ่อ

"หิมะตกได้ยังไงคะแม่" ลิซซี่ถาม หน้าตาหายงัวเงีย แหวตามีแต่ความดีใจที่ทำให้หัวใจเขาเจ็บแปลบ เขาเอื้อมมือลงไปกระตุกเปียเธอหวังว่าเธอจะรู้ว่าตัวเองทำให้ชีวิตบัดซบของเขาน่าอยู่มากขึ้นแค่ไหน

"อ้อ ก็แบบว่า" แม่ตอบ "อย่างที่เขาพูดๆ กันนะ สภาพอากาศของทั้งโลกพังทลายไปหมดเพราะการลุ่มหลงของดวงอาทิตย์ ดังนั้นหิมะข้างนอกนี้ แคดูแล้วก็มีความสุขไปกับมันกันเถอะ นี่มันวิเศษมากเลยลูกว่าไหม"

ลิซซี่ตอบด้วยเสียงถอนใจอันแสนสุข

เขามองดู นึกสงสัยว่าจะได้เห็นอะไรอย่างนี้อีกไหม เกล็ดหิมะ

ลอยล่อง สูดท้ายก็ตกลงมาและละลายหายไปทันทีที่แตะพื้นถนน
จุดเปียกๆ กระจายอยู่ทั่วกระจกหน้าต่าง

พวกเขายืนอยู่อย่างนั้น เฝ้ามองโลกภายนอก จนกระทั่งมีเงา
พาดผ่านที่ว่างด้านบนของหน้าต่าง มันหายไปทันทีที่โผล่มา เด็กชาย
ยี้ดคิดว่าใครหรืออะไรที่ผ่านไป แต่เหมือนจะสาายเกินไป ไม่ก็วินาทีต่อมา
เสียงทุบหนักๆ ก็ดังขึ้นที่ประตูหน้าของบ้าน ดังอยู่เหนือหัวพวกเขา
พ่อของเขาลุกขึ้นยืนก่อนที่จะเสียงนั้นจะเงียบลงเสียอีก ตื่นเต็มตาและ
เตรียมพร้อม

"เห็นใครหรือเปล่า" พ่อถาม เสียงแหบนิิดๆ

สีหน้าแม่หมดความยินดีที่มีอยู่เมื่อจิตใจก่อน กลายเป็นสีหน้ายับย่น
ด้วยความกังวลและเป็นห่วงที่เขาคุ้นเคยกว่า "เห็นแค่เงา เราจะไปเปิดไหม"

"ไม่" พ่อตอบ "ไม่ควรไปเปิดเด็ดขาด ภาวนาให้เขาไปๆ เอะ
ไม่ว่าจะเป็นใคร"

"เขาอาจพังเข้ามานะ" แม่กระซิบ "ถ้าเป็นฉันคงทำแบบนั้น พวกเขา
อาจคิดว่านี่เป็นบ้านร้าง อาจมีอาหารกระป๋องเหลือทิ้งอยู่บ้าง"

พ่อมองแม่อยู่นาน สมองทำงานในความเงียบที่ผ่านไปเรื่อยๆ
จากนั้น...ปัง ปัง ปัง เสียงกระแทกประตูหนักๆ สะเทือนไปทั้งบ้าน
เหมือนผู้มาเยือนเอาไม้กระทุ้งมาด้วย

"อยู่นี่นะ" พ่อพูดอย่างระวัง "อยู่กับพวกเด็กๆ"

แม่ทำท่าจะพูด แต่แล้วก็หยุด ก้มลงมองลูกสาวและลูกชาย
เห็นชัดว่าอะไรสำคัญ เธอดึงทั้งสองเข้าไปกอด รวากับว่าอ้อมแขนตัวเอง
จะคุ้มครองทั้งสองได้ เด็กชายปล่อยให้ความอบอุ่นจากร่างเธอปลอบ
ประโลมเขา เขากอดเธอแน่นขณะที่พ่อค่อยๆ ย่องขึ้นบันไดไป พื้นข้างบน
ลั่นเอี๊ยดขณะที่พ่อเดินไปทางประตูหน้า แล้วก็เป็นความเงียบ

อากาศหนักอึ้งขึ้นเหมือนมันกดทับลงมาบนร่างทุกคน ลิซซีเอื้อมมือขึ้นมากุมมือพี่ชายไว้ สุดท้ายเขาก็นึกคำปลอบใจได้และระดมพูดใส่เธอ

"ไม่ต้องห่วง" เขากะชิบ แพบไม่ดังไปกว่าเสียงหายใจ "อาจจะ
เป็นแค่พวกหิวโหยที่มองหาอาหารก็ได้ พอจะแบ่งไปให้นิดหน่อย แล้ว
พวกเขาก็จะไป เดี๋ยวเราก็กินเอง" เขาบิบน้ำเธอด้วยความรักทั้งหมดที่มี
แต่ไม่เชื่อสิ่งที่พูดออกไปแม้แต่คำเดียว

ทันใดนั้นก็เกิดเสียงอีกที

เสียงประตูเปิดผางออก

เสียงคนโกรธเกรี้ยวดังลั่น

เสียงโครม แล้วก็เสียงตึงที่ทำให้พื้นไม้สั่นรัว

เสียงฝีเท้าหนักๆ นำหวาดหวั่น

จากนั้นพวกคนแปลกหน้าก็ลงบันไดมาดั่งตึงตึงชายสองไม่สิ สาม
ผู้หญิงหนึ่งคน รวมเป็นสี่คน ผู้มาใหม่แต่งตัวหรูเกินไปสำหรับช่วงเวลา
อย่างนี้ ท่าทางดูไม่เจต แต่ก็ได้ดูร้าย เพียงแค่เครื่องขีมืออย่างที่พูด
เท่านั้น

"คุณเพิกเฉยต่อทุกข้อความที่เราส่งมา" ชายคนหนึ่งพูดขึ้น
พลางสำรวจห้อง "ขอโทษนะ แต่เราต้องการเด็กผู้หญิงนั่น เอลิซาเบธ
ขอโทษจริงๆ เราไม่มีทางเลือก"

แล้วโลกของเด็กชายก็จบลงเช่นนั้นเอง โลกที่มีเรื่องเศร้าอยู่
มากมายเกินกว่าเด็กชายคนหนึ่งจะนับได้ไหว พวกคนแปลกหน้าเข้ามา
ในห้องใต้ดิน เดินอาดๆ ฝ่าอากาศตึงเครียด เอื้อมมือหาลิซซี คว้าเสื้อเธอ
ผลกแม่ที่คลุมคลั่งกรี๊ดร้องพร้อมกับกอดลูกสาวตัวน้อยแน่น เด็กชาย
วิ่งเข้าไป ทูบที่สะบักชายคนนั้น ไร้ประโยชน์ เหมือนยุบพยายามกัดข้าง

เห็นสีหน้าของลิซซีในช่วงเวลาแห่งความบ้าคลั่งที่มาอย่างกะทันหัน

นั่น เหมือนมีอะไรเย็นๆ แข็งๆ แตกอยู่ในอกเด็กชาย เศษชิ้นส่วนร่วงลง พร้อมขอบหยักแตกหัก กรีดเฉือนเขา ช่างเหลือทนจริงๆ เขาเปล่งเสียงร้อง คารามลั่นออกมาบ้าง และพุ่งเข้าใส่ผู้บุกรุกแรงขึ้นอีก มือไม้เหวี่ยง อย่างบ้าคลั่ง

"พอแล้ว!" ผู้หญิงคนนั้นตะโกน มือสะบัดฝ่าอากาศตบเด็กชาย เข้าที่หน้า เจ็บแปลบเหมือนงูกัด มีคนชกแม่เขาเข้าที่หัว เธอหลุดลงไป จากนั้นก็มีเสียงเหมือนฟ้าร้อง ทั้งใกล้และดังก้องไปทั่ว หูเขาลั่นไปด้วย เสียงวิ้งๆ กึกก้อง เขาหงายหลังไปชนผนังขณะมองความสยดสยองเต็มๆ

ชายคนหนึ่งถูกยิงเข้าที่ขา

พ่อเขายืนอยู่ตรงปากประตู ถือปืนอยู่ในมือ

แม่เขารีดลั่นพร้อมกับตะกายลุกขึ้นจากพื้น ถลาเข้าหาผู้หญิงคนนั้น ที่ชักอาวุธของตัวเองออกมา

พ่อยิงออกไปอีกสองนัด เสียงดังแก๊งเมื่อลูกปืนกระทบกับโลหะ และเกิดเสียงทึบๆ เมื่อกระสุนฝังเข้าในคอนกริต พลาด...ทั้งสองนัด

แม่กระซากไหลผู้หญิงคนนั้น

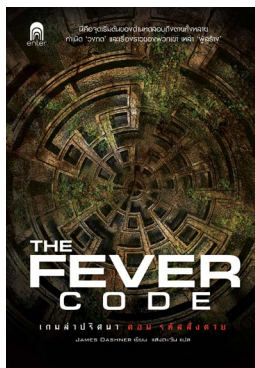
แล้วผู้หญิงคนนั้นก็สะบัดข้อศอก ยิง หมุนตัว ยิงอีกสามนัด ในความโกลาหลนั้น อากาศเหมือนจะหนาแน่นขึ้น เสียงทั้งหมด ถอยห่างออกไปไกล เวลากลายเป็นสิ่งที่ไม่อาจเข้าใจ เด็กชายได้แต่ มองดู ความว่างเปล่าเปิดออกเบื้องล่างเมื่อทั้งพ่อและแม่ล้มฮวบลง ช่วงเวลายาวนานผ่านไปโดยไม่มีใครยับยั้ง พ่อกับแม่ยังไม่ พวกเขา ไม่ขยับอีกเลย

สายตาทุกคู่หันมามองเด็กกำพร้าทั้งสอง

"จับไปทั้งคู่ บ้าเอ๊ย" ชายคนหนึ่งพูดออกมาในที่สุด "พวกนั้น ใช้เด็กอีกคนเป็นกลุ่มควบคุมได้"

ท่าทางที่ชายคนนั้นชี้มาที่เขาช่างไม่ใส่ใจ เหมือนสุดท้ายก็เลือก
กระป๋องซูปในตู้มาได้สักกระป๋อง เขาจะไม่มีวันลืมมัน เขาตะกาย
ไปหาลิซซี่ ดิงเธอเข้ามาในอ้อมแขน แล้วพวกคนแปลกหน้าก็พา
พวกเขาไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621521.html>